

BRASSÓI LAPOK

POLITIKAI NAPILAP.

Nyomda és kiadóhivatal

Brassó, Kapu-utca 60 szám. — Telefon szám 177.

ELŐFIZETÉSI DIJ.

Helyben házhoz hordva, vidékre postán küldve:
egész évre 10 frt, fél évre 5 frt, negyed évre 2 frt 50 kr.

Egyes szám ára 4 kr., kapható:

a kiadóhivatalban, Gross G. Polánek és Friedmann F. urak üzleteiben

Felelős szerkesztő:

Dr. Vajna Gábor.

Szerkesztőség: Kapu-u. 60.

Értekezhetni:

d. e. 8—9 és d. u. 2—4 óráig.

Telefon szám 177.

HIRDETÉSI DIJ:

3 hasábos garmondsor v. annak helye 1-szeri hirdetésnél 12 k.
2 hasábos garmondsor 8 kr. Nagyobb és többszöri hirdetésnél kedvezmény. Minden egyes hirdetmény után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő.

Nyílttér sora 15 kr.

Hirdetések és nyílttéri cikkek díja előre fizetendő.

Merénylet a rendőrkapitány ellen.

Brassó, június 3.

Mi azt tudtuk jó előre, hogy a mi kedves nemzetiségi szószóló barátaink nem sokáig fogják békében hagyni Brassó város új rendőrkapitányát, a ki a gondviselés jóvoltából és várme gyénk főispánjának hazafias és bölcs elhatározása következtében, ez íc szerint a mi fajunkból került ki és ennél fogva az a nagy szerencsétlensége, hogy magyar.

A «Gazeta Transilvaniei» című helybeli igazságszerető oláh lapnak jutott osztályrészül az a szerencse, hogy megindítsa a támadást az új rendőrkapitány működése és hivatalos eljárása ellen, talán azért, hogy Muresianu A. ur ezáltal cselekedettel is kifejezést adjon hálájának, a melyet dr. Lurtz K. és a neki tapsoló zöldek iránt a legutóbbi (május 17-iki) városi közgyűlésen tett azon korszakalkotó kijelentésért érez: «az oláhoknak mindent, a magyaroknak semmit» és tettel is manifestálja azt a válvetve való közös eljárást, a melyet ugyanazon alkalommal dr. Lurtz K. hangsúlyozott.

A tényállás a következő:

A Czenk alá vezető ut mellett lévő gör. keleti temetőben, a temető szélén álló több méter magas siremlékre egy olyan koszoru volt elhelyezve, a melyet veres-sárga-kék, tehát a nyilvános használatból kitiltott idegen (romániai) színek díszítettek. Miután a siremlék a temető szélén áll és ezért a rajtalevő idegen színekből összeállított (Románia színeit viselő) hosszú és széles szalag, különösen midőn a szél azt lengette, midenkinek szemébe tűnt, a rendőrkapitány felhívta az illető temetőst a szalag eltávolítására.

A másik tény az, hogy a rendőrkapitány figyelmeztette a Steriu családot arra, hogy a Steriu Constantin temetése alkalmából annak koporsójára helyezni szándékolt veres-sárga-kék színű szalaggal ellátott koszoru nyil-

vános alkalmazása miniszteri rendeletekbe ütközik.

Ezek a tények szolgáltatnak alkalmat a «Gazeta Transilvaniei»-nek arra, hogy egy lapunk más helyén olvasható cikkben úgy Farkas Mihály a «magyar» rendőrkapitány, mint általában a magyarság ellen rosszhiszemű kirohanást intézzen.

Rosshiszeműnek nevezzük és a fajgyűlöltre visszavezethetőnek tartjuk e kirohanást azért, mert azt úgy a tényeknek teljes meghamisításával, mint a vonatkozó miniszteri rendeletnek gyökeres elferdítésével és így a közönség szántszándékos tévedésbe ejtésével intézte az érdekelt rendőrkapitány ellen a cikkíró.

Am tegye a «Gazeta» nyilvános kritika tárgyává a köztisztviselők eljárását. Teheti azt, még akkor is, ha azok magyarok. Nincs kifogásunk ellene. De legyen igazságos még akkor is, ha azok magyarok.

Már az eddigiekből kitetszik azonban, hogy a «Gazeta» nem igazságos.

Nem igazságos, mert valótlanul állít akkor, a midőn azt mondja, hogy a rendőrség «eltávolította» — más helyen megint — hogy «elkobozta» a koszorut, illetőleg a szalagot, holott a mint elmondtuk, a rendőrség csak «preventív» intézkedést tett, azaz figyelmeztette az első esetben a temetőst, a másodikban az illető családot a szándékolt tény törvényellenes voltára.

De nem igazságos a «Gazeta» azért sem, mert a miniszteri rendelet ide vágó rendelkezését is teljesen hamis világításban állítja olvasói elé. Azt állítja ugyanis, hogy az idegen színek alkalmazását a miniszteri rendelet is csak azon esetre tiltja, ha a tény az ország területi épsége elleni tüntetésnek minősíthető. Hát ez egyszerűen nem igaz, mert a mint arról a «Rendeletek Tárá»-ban kiki meggyőződhetik, úgy a gr. Szapáry által 1874. július hó 6-án kibocsátott, mint a Tisza Kálmán által 1885. november 24-én felújított belügyminiszteri rendelet szóról-szóra azt mondja:

«A hivatalos pecsétek, nemzeti színek, címerek és lobogók azon jelvények, melyeket minden nemzet saját állami önállóságának külső jelzésére használ és minthogy azok egyszersmint az állami felsőbbség jelvényei is, az azokkal üzőtt minden visszaélés, illetőleg az idegen zászlóknak, és címereknek más országok területén való jogosulatlan használata az illető ország területi épsége és állami fennhatósága ellen intézett merényletet képez.»

A rendelet tehát kategorikusan kimondja, hogy az idegen színeknek használata minden esetben az illető ország területi épsége ellen intézett merényletet képez. És nem kell még előbb megállapítani azt, hogy annak minősíthető-e vagy nem.

Éppen ilyen kategorikusan rendelkezik e rendelet az idegen színek használatának eltiltását illetőleg is. Azt mondja:

«Az 1848. évi XXI. t. cz. a magyar nemzeti színek és az ország címere iránt határozottan rendelkezvén, ezen törvény értelmében nyilvános helyeken és összejöveteleknél csakis a magyar nemzeti lobogó és az ország címere használható, — minden idegen címer, zászló vagy más ilyenmű jelvény használata azonban meg nem engedhető.

Miért is ezennel utasítom a törvényhatóságot, hogy területén az idegen jelvényeknek bármely alkalommal és ürügy alatti használatát szigorúan tiltsa el, és az ezen tilalom áthágói ellen felmerülő esetben a törvény teljes szigorával járjon el.»

Miután e szavak szerint nyilvános helyeken és összejöveteleknél tiltatik az idegen színek használata, az pedig kétségen felül áll, hogy a temető is a nyilvánosságnak szánt hely és a temetéskor — sokszor nagyon is tömeges összejövetel történik: világos, hogy a rendőrkapitánynak teljesen igaza volt, a midőn az idegen színeknek jelzett módon való alkalmazását tilalmasnak jelentette ki.

De még szigorubban rendelkezik e tekintetben a Tisza által 1885. nov. 24-én kiadott rendelet, a mely a következőket mondja:

«Legközelebbi időben sajnálattal értesültem arról, hogy a magyar királyi belügyminiszteri 1874 évről 26552 sz. a kelt azon rendelet, melylyel — az 1848. évi XXI. t.

cz. alapján — az idegen jelvényeknek, mint zászlóknak, czimereknek bármely alkalommal és ürügy alatt való használata megtiltatott, — nemcsak figyelmen kívül hagyatik, sőt az idegen jelvények nemzetiségi üzelmekre és izgatásokra használatnak fel; ugyanazért ezen fenebb idézett tiltalmat ezennel megújítom.

Azon esetben, ha ily jelvények kifüggesztetnének, azok azonnal eltávolítandók, lefoglalandók és az illetők ellen a törvényes megtorlás megindíttassék.

Az e tekintetben mulasztást elkövető tisztviselők és előjárók azonnal tegyelmi eljárás alá veendő és felfüggesztendők.

Ezen rendelet szerint tehát általában az idegen jelvényeknek használata és pedig bármely alkalommal való használata van megtiltva és azoknak lefoglalása az ezt elmulasztó tisztviselő ellen indítandó fegyelmi eljárás illetve felfüggesztés terhe alatt van meghagyva.

A rendőrkapitány tehát nemcsak kötelességmulasztást követ el, ha figyelmen kívül hagyja az idegen színeknek a jelzett két esetben való használatát, hanem egyenesen fegyelmi eljárásnak és felfüggesztésnek teszi ki magát, a mit pedig megtennie a Muresianu A. ur szép szemeiért egy kissé talán még is nagy áldozat lett volna.

Muresianu A. legfeljebb azzal mentheti hírlapi eljárását, hogy az utolsó törvényhatósági közgyűlésen kétségbe vonhatatlan bizonyítékát adta rossz emlékező (?) tehetségének. Amde ez nem jogosít fel senkit arra, hogy teljesen igaztalanul meghurcoljon olyan tisztviselőt, a ki kötelességét teljesíti és azt is a lehető legnagyobb tapintattal és kimélettel.

Mert hiszen a rendőrkapitány azt is megtehetette volna, hogy nem figyelmezteti az illetőket, hanem bevárja a tény consummálását és aztán büntet.

Hanem hát ez a nemzetiségi szószólók igazságérzete. Wiener Waldemárnak, midőn oly cselekményt követ el, a melyért vád alá helyezi a törvényszék, azt mondják, hogy „Bravo Wiener!” Farkas Mihálynak midőn kötelességet teljesít, azt kiáltják, hogy „Pereát!” Miért? Mert az szász, ez magyar; az magyarok ellen, ez oláhok ellen járt el!

Ez Brassóban az igazság!

Belföld.

Brassó, június 3.

A képviselőház tegnapi ülésén Széll Kálmán azt a kijelentést tette, hogy a kormány legkésőbb a jövő hét derekán tehet érdemleges nyilatkozatot.

Az egyetemi ifjuság által Széll Kálmán tiszteletére adandó fáklyásmenet egyelőre elmarad.

Külföld.

Brassó, június 3.

Krétában György herczeg ellen állítólag merényletet szöttek.

A hágai konferencia első bizottságának két osztálya nem tudott megegyezni a hadiszerekre vonatkozó találmányok kérdésében.

A Gazeta a rendőrség ellen.

Brassó, jun. 3.

Alább közöljük a Gazetának azon vezércikkét, a melyet lapunk élén érdemlegesen méltatunk.

A cikk a következő:

A félelem rossz tanácsadó.

Semmi sem jellemzi jobban a magyar sovíniszták lelki állapotát, semmi se igazolja jobban a miatt való félelmüket, hogy közöttünk «idegen nyelvűek» között hiveket szerezni nem tudnak, mint nemzeti színeink rut üldözése.

Hogy ez az üldözés városunkba, Erdély délkeleti legszélsőbb határáig is elhatolt, az abban leli magyarázatát, hogy a nemmagyar nemzetiségek ellen irányított támadó rendszernek negyedik évtizedébe léptünk. Magyarázatát leli az utolsó évek kormányzati szellemének türelmetlen irányában, a mely minden méltányosságot áthágva, a nemmagyar lakosság existenciájának jogát és jogának látszatát is negligálja.

(Itt visszapillant az Oláh nemzeti színű zászló megtűrésének és eltiltásának 1867. óta szerinte változó periodusaira s azután így folytatja:)

Most, a «törvény, jog és igazság» aerájában Brassó város új főkapitányának jutott osztályrészül színeink elkobzásának korszakát a temető csendjének és a kegyelet nyilvánításának megzavarása árán megalakítani.

Ilyesmi eddig sem itt, sem az ország más részében nem történt.

De a miniszteri rendelet is, a mely az «idegen jelvények» használatát megtiltja, csak akkor tiltja ezt, ha a tény az ország területi épsége elleni tüntetésnek minősíthető!

Azt kell tehát kérdenünk, hogy ha egy veres-sárga-kék szalaggal ellátott koszoru helyeztetik egy sirra vagy koporsóra, a magyar állam területi épsége ellen irányított tüntetésnek minősíthető-e ez? Ha nem volna a felmerült eset oly felháborítóan szomorú, nevetnünk kellene Brassó város kapitányának félelmén, a mely elfogta akkor, a mikor látta vagy hallotta, hogy a mi erdélyi román poetánk sirjára egy a veres-sárga-kék tricolorral diszitett koszoru helyeztetett. Ezen koszoru hosszú időn át volt ott, a nélkül, hogy a magyar államnak eszébe jutott volna arról tudomást szerezni. Csak a mikor szárnyra kelt a hír, hogy a rendőrség eltávolította a koszoruról a háromszínű szalagot, akkor kezdtek róla beszélgetni.

Rossz szolgálatot tesz az ily eljárással a főkapitány nemcsak a helybeli tájrokonainak, hanem általában a magyarságnak és eljárását az sem menti, hogy nem a maga feje után indult.

Igaza van egy lipcsei német lapban megjelent cikk szerzőjének, hogy a félelem és türelmetlenség, a mely a magyarokat elfogta — látva, hogy a nem magyarok erősek

és még léteznek és nem akarják nemzeti individualitásukat feladni — rossz tanácsadó és minden munkájukat hasztalanná teszi. Erőszak után nem érnek el mást, mint a hatalom és idő elvesztését és egyenlenséget az állam polgárai között.

Szász hóbot.

Brassó, jun. 3.

II.

Egy másik valótlanítás a Kr. Zeitung cikkében az az állítás, hogy «az egész országban a szász nép az egyedüli, a mely a nemzetiségi törvény alapján helyezkedett».

Ez t. i. annyit jelent, hogy a nemzetiségi törvényt kizárólag a szászok tartják tiszteletben, a magyarok pedig — a mint azt a cikk világosabban is megmondja — annak már minden betűjét megsértették.

Hát lehet, hogy ez a törvény sok sérelmet szenvedett; azonban egészen bizonyos, hogy épen a szászok azok, a kik ennek a törvénynek a rendelkezéseit nem tartják tiszteletben.

Nem terjeszkedhetünk itt ki a városi tanács és a városi tisztviselők mindazon intézkedéseire, a melyeket nézetünk szerint a nemzetiségi törvény intézkedéseivel összeegyeztetni nem lehet; azonban felemlítjük azt a lapunkban már számtalanszor telpanaszolt esetet, a melyszerint a hivatolt törvény 21. §-át a városi tisztviselők nem tartják meg.

Hányszor szólaltunk már fel azért, hogy mig ezen 21. § szerint «kötelesek a községi tisztviselők a községbeliekkel való érintkezéseikben azok nyelvét használni,» — addig a valóságban nálunk a városi tanács és egyes városi tisztviselők folyton német értesítéseket és idézeteket küldenek magyar anyanyelvű polgárokhöz.

Felszólalásainknak semmi eredménye sem lett. A városi tisztviselők ma épen olyan vigan írják a magyar egyénekhez a német nyelvű hivatalos kiadványokat, mint azelőtt. Talán lesz alkalmunk majd bizonyítékokkal is szolgálni és e bizonyítékokat fel is használni: addig azonban csak azt kérdezzük, hogy hol veszik az ilyen emberek, a kik sokszoros figyelmeztetés dacára is folyton ignorálják a nemzetiségi törvényt, hol veszik a bátorságot arra az állításra, hogy kizárólag ők azok, a kik e törvényt megtartják.

Mikor a városi közgyűlés a magyar nyelvnek jegyzőkönyvi nyelvvé való emelésére célzó indítványt elvetette, akkor dr. Lurtz Károly azt mondotta beszédének a Kr. Zeitungban közölt szövege szerint: «Önöknek Magyaroknak kezökben van a hatalom, gondoskodjanak arról, hogy a községben és a vármegyében a törvény szigorú pontossággal végrehajtsák!»

Hát tisztelt Lurtz Ur! Ha Önnek annyira szíven fekszik a törvény végrehajtása, miért nem gondoskodik arról, hogy Brassó városában a nemzetiségi törvény 21. § is végrehajtsák? Hiszen kezében van a hatalom és száján hordozza az igazságszeretetet!

A dolog valóban úgy néz ki, hogy se a Kr. Zeitung se Lurtz ur nem veszik komolyan a nemzetiségi törvény megtartását. Kiválogatják azokat a §§ okat, a melyek a szászokra előnyösek: ezeket meg kell tartani. A többi az nem létezik.

Ebből az látszik, hogy ha a magyaroknak nem kell a nemzetiségi törvény, bizony a szászoknak sem kell az. Legjobb lenne hát azt alaposan revideálni.

A „repsi“ tűzoltók keserve.

Brassó, június 3.

A fővárosi lapok közleményei után lapunkban is megjelent az a hír, hogy József főherceg a homorodi önkéntes tűzoltóknak jubileumi ünnepélyére szóló meghívót — miután az német nyelven volt írva, nem fogadta el.

A homorodi („repsi“) tűzoltók ennek a hírnök a helyreigazítása céljából beküldték hozzánk József főherceg titkárának német nyelvű válaszát, a melyből kitűnik, hogy József főherceg a k a d á l y o z v a v o l t a jubileumon való megjelenésben.

Hogy a homorodi („repsi“) tűzoltók öröme teljes legyen, közöljük itt szószerint a főherceg titkárának válaszát:

Secretariat Sr. k. u. k. Hoheit des durchlauchtigsten

Herrn Erzherzog Joseph.

Ex. Nro 606

1899.

An die

Freiwillige Feuerwehr

in

Homoród.

Auf ihr, an Seine kaiserliche und königliche Hoheit gerichtetes Gesuch, werden Sie hiemit benachrichtigt, dass Seine kaiserliche und königliche Hoheit dienstlich verhindert ist, der Fahnenweihe persönlich beizuwohnen.

Auf höchsten Befehl ist der Nagel durch den Obmann des Vereines im Namen Seiner kaiserlichen und königlichen Hoheit einzuschlagen.

Alcsuth am 15 Mai 1899.

Im höchsten Auftrage

név: olvashatatlan.

Hofsecretär.

Midőn ennek alapján konstatáljuk, hogy a fővárosi lapokból átvett és ezen ügyre vonatkozó hírünk téves, nem mulaszthatjuk el „Kasper András Obmann“ és „Friedrich Sift Schrittführer“ uraknak (így írták magukat alá a hozzánk intézett magyar szövegű levélben) azt a jó tanácsot adni, hogy némely kifejezéseiket szíveskedjenek máskor nem a „repsi“ zöldsász etikett, hanem a magyar udvariassági feltételek mértéke szerint megválogatni, annál inkább is, mert a mi más lapok által félrevezettetve közöltünk rólok talán először életünkben egy téves hirt, addig az ő zöld atyafiaik csaknem mindennap közölnek rólunk magyarokról, nem félrevezettetve, hanem roszhiszeműleg egy-egy tucsat valótlaniságot.

Színház.

— Bibor és gyász. —

Brassó, jun. 3.

Tegnap este volt a harmadik klasszikus előadás, a mely alkalommal Hegedüs Lajos „Bibor és gyász“ című eredeti történelmi színműve került színre. A költői gondolatokban bővelkedő és hatásos jelenetekben gazdag darab előadása minden tekintetben jó volt s a közönség ismét egy nemesebb hatás érzetével hagyta el a színházat. Könyves Jenő a vak Béla herceg szerepében ujonnan fényes bizonyítékot szolgáltatott arra nézve, hogy játékában az intel-

ligencia, mozdulataiban a természetesség, előadásában a szenvedély heve és ereje mindig a maga megkapó közvetlenségével jut kifejezésre. Öntudatos és művészi alakítását a közönség a legnagyobb elismeréssel fogadta és az előadás folyamán több ízben jutalmazta sűrű tapsal. Baróthi Irma mint Idill kifogástalan volt, ambícióval telt játéka tanúsága volt annak a művészi becsvágynak és előadó képességnek, melyet benne felismertünk eddigi szereplése folyamán. Sebestyén Géza a beteg II. István királyt jellegzetesen játszotta. Németh János mint Pál atya szerepéhez illő kimértséggel jól hatott. A darab többi szereplői kisebb szerepükben szintén megállták helyüket. Elismerés és dicséret illeti a darab rendezőjét Könyvest, a szép és hatásos koronázási tableaux-ért, melyet a kis színpad daczára mégis oly ügyesen mutatott be. A közönség kívánságára háromszor huzzák föl a függönyt a hatásos kép előtt.

HIREK.

Brassó, június 3.

— Színházi műsor. Ma este Tiszayné jutalomjátékául Chapi remek operettje: „Az unatkozó király“ kerül színre. Holnap — vasárnap — Géczy István pályanyertes népszínművét: „A gyimesi vadvirág“-ot adják. Hétfőn egy operett újdonság, Planquette „Varázsgyűrű“ című operettje, kedden Géczy István nagyhirű színműve a „Sárdi-ház“, szerdán Tiszay Dezső jutalomjátékául Hervé operettje a B. a. l. e. k. csütörtökön közkívánatra a Gyurkovicslányok kerülnek színre.

— Kirándulás. Az E. K. E. helybeli osztálya f. hó 4-én (Vasárnap) alkalmas idő esetében kirándulást rendez a Keresztényhavasra, melyre az osztály t. tagjai és barátai tisztelettel meghívhatnak. Indulás a „Drechsler“ kávéháztól reggel fél 6 órakor.

— A torna és vivő egyesület ezen évben nyári helyiségéül a bolonyai „fekete medve“ vendéglő kert-helyiségét szerezte meg, hol folyó hó 6-tól kezdve hetenkint kétszer és pedig kedd és péntek napokon d. u. 4¹/₂ órától 8-ig fogja családias jellegű összejöveleteit megtartani, melyekre vendégek szívesen láttatnak.

— Vizsgák. A brassói m. kir. állami elemi iskolák 1898—99-ik tanévi vizsgálatai június hó 7-én kezdődnek és 24-én végződnek. A vizsgálatra a t. szülőket és az intézetek iránt érdeklődőket tisztelettel meghívja az iskolák gondnoksága.

— Hangverseny a Vigadó (Redoute) éttermében. Lantos György jóhirű zenész a kit a közönség már múlt évi ittlétekor megkedvelt, külföldi utjáról visszatérve, ujonnan szervezett zenekarával f. hó 4 és 5 én este a Vigadó éttermében hangversenyt rendez, mely alkalommal a legkedveltebb zenedarabokat fogja bemutatni. A hangverseny kezdete fél 8 órakor.

— Értesítés. Örömmel értesitem a hétfalusi magyar közönséget, miszerint Orbán Baláznak, a hétfalusi magyar népet melegkeblű ismertetőjének szohrára 18 frt 85 kr összeget gyűjtöttem Bácsfaluban s küldtem el Székely—Kereszturra. Nem vagyok barátja a házról házra koldulásnak, kivált napjaiban, mikor oly sűrűn érkeznek a gyűjtő-ívek. Azonban szívesen elfogadok bár-

mily csekély adományt említett helyre juttatás végett. Bácsfalu 1899 jun. 1. B. M.

— Az Emke ezidei közgyűlése érdekében népes gyűlést tartott a napokban az Emke fiók választmánya Gyulaféhérvárrt. A gyűlést mint elnök Novák Ferencz polgármester vezette, míg a központot Sándor J orsz. képviselő, t. alelnök-titkár képviselte. Jelen volt dr. Mohay Sándor, Gyulaféhérvár sz. kir. város orsz. képviselője is. A tanácskozás során abban állapodtak meg, hogy a közgyűlést szeptember első felében az ujonnan épített r. kath. főgimnázium disztermében tartják meg. Lesz ünnepélyes fogadtatás, közgyűlés után ünnepies közebéd, este népiünnep és a következő nap kirándulás Zalatnára, a Detonátára, vagy esetleg Algyógyra az Emke székely földmivesiskolájának megsemlélése végett. A kirándulások szervezésére az Erdélyi Kárpát-Egyesületet kéri föl. A közgyűlésen részt fog venni gróf Majláth Gusztáv r. kath. püspök is és sokan fognak megjelenni, különösen Kolozsvárról, Nagy-Enyedről, Déváról, Maros-Vásárhelyről, Szászvárosról, Brassóból s remélhetőleg Budapestről is.

Táviratok.

A „Brassói Lapok“ eredeti távirata.

Budapest, jun. 3. A helyzet nem változott. Széll Kálmán ragaszkodik a pártokkal kötött paktumhoz. A miniszterek a jövő héten Bécsbe utaznak. Remélik, hogy némi változtatással, a mi Magyarországra nézve nem lesz káros hatása, az egyesülés mégis létrejön. A lapok többségének azonban az a véleménye, hogy Széll nem térhet el a paktumtól.

Páris, jun. 3. Ítélet a Dreyfus-ügyben hétfőn lesz. Lehetséges, hogy a semmitőszék felmentő ítéletet hoz, a nélkül, hogy új haditörvényszék elé utasítaná az ügyet.

Színház.

Folyó szám 22.

Idénybérlet 19.

Brassóban, 1899. június hó 4-én vasárnap

A GYIMESI VADVIRÁG

Eredeti énekes népszínmű 3 felvonásban.

Folyó szám 23.

Idénybérlet 20.

Hétfőn, június 5-én

A VARÁZSGYŰRŰ

Operette 3 felvonásban.

Kezdeté 8 órakor.

Meghívó.

A brassói önálló kőmives-mester ipartestület a katona zene közreműködésével
1899. június hó 4- vasárnap d. e. 8 órakor
kedvezőtlen idő esetén a következő vasárnapon
a pap kutjánál

MAJÁLISZT

rendez,

melyre b. cz. és családját tisztelettel meghívja

a rendező bizottság.

Belepti díj: Nők részére 40 kr., uraknak 60 kr.

Felülfizetések köszönettel fogadtnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

Sürgöny!

„35205 sz.“

Adler L. Jakab és Fivére

brassói bankházában

a mai osztálysorsjegy húzásán fennti
számokkal a

15.000 kor. főnyereményt
nyerték.

A sorsjegyek szerencsés tulajdosai, ezuttal a helybeli szegényebb osztályhoz tartoznak.

